

FÖRSTA SÖNDAGEN EFTER PÅSKDAGEN

QUASIMODOGENITI

Text: Joh 20: 19-31. Predikan av Lars Borgström (LFS)

Jesus hade på påskdagens morgon lämnat graven. Maria Magdalena hade tidigt på morgonen sett den bortvältrade stenen. Sedan, efter att ha hört Maria Magdalena berätta detta, sprang Petrus och Johannes till graven och såg att den var tom. Det var bara linnebindlarna och svepduken som täckt Jesu huvud som låg kvar. Jesus visade sig sedan för Maria Magdalena som gick och berättade om sitt möte med den Uppståndne för lärjungarna.

Lärjungarna trodde inte på Maria Magdalenas vittnesmål (Mark. 16:11). De hade nu samlats på påskdagens afton bakom låsta dörrar av rädsla för judarna. Dessa hade ett par dagar tidigare varit med om att döda Jesus och nu skulle de kanske också döda dem, Hans lärjungar. De var väl också lite skamsna med tanke på hur de burit sig åt, när deras Mästare blev tillfångatagen. De hade allesammans flytt och svikit Honom. Och Petrus, den mest framträdande av dem - han som hade sagt att om än alla andra övergav Jesus, så skulle inte han göra det (Matt. 26:33) – också han svek när det gällde (Matt. 26:69-75). I det stora examensprovet, som liksom avslutade deras treåriga skolgång hos Jesus, hade de alla fallit fullständigt igenom. Och nu satt de där, fega och ängsliga, utan mod och utan tro i bröstet. Då, plötsligt, stod Jesus där mitt ibland dem.

JESUS ÄR DEN UPPSTÅNDNE HERREN

Detta, att Jesus visade sig livs levande för tio av de närmsta lärjungarna, alla utom Judas som tagit livet av sig och Thomas som befann sig på annan plats, och även inför flera andra lärjungar (Luk. 24:33), är ett odiskutabelt bevis för Jesu lekamliga, verkliga uppståndelse. För att undanröja alla tvivel visade Han dem sina genomborrade händer och sin uppstungna sida. Det var verkligen samma kropp som hängt fastspikad på korset som nu återigen var full av liv.

Det var samma kropp, men ändå var den annorlunda. Plötsligt stod Han bara där, mitt ibland dem, och sade sitt *"Frid vare med er"*. Han hade inte knackat på och bett dem låsa upp, utan förflyttat sig rätt in i rummet utan att någon dörr öppnats. Hans kropp var nu såsom uppstånden förhärliagd och ägde andra egenskaper än tidigare. Den bar inte längre plågans tyngd, inte domens hemskhet trots att Han hade blivit sönderfläkt av de grymma gisselslagen.

Men varför var såren kvar? Borde inte dessa helt ha läkts på Hans förhärliagade kropp? Nej, såren visar på Hans oändliga, självutgivande kärlek. Det är genom dessa sår vi blivit frälsta. Det var genom att spikas fast på korset Hans kärlek uppenbarades och såren kommer för alltid att påminna oss om detta. Sårmärkena är de för evigt kvarstående spåren av Hans lidande och död. Jesu lidandes historia är liksom inskriven i Hans person. Därför tillhör sårmärkena för evigt den Uppståndne, även sedan Han farit upp till Himmelen och intagit tronen på Guds högra sida. Johannes fick i sin uppenbarelse se hur Jesus var märkt av sitt försoningsverk även i den himmelska härligheten. Han skriver: *"Och jag såg mitt för tronen och mitt ibland de fyra väsendena och de äldste ett Lamm stå där, som såg ut att ha blivit slaktat"* (Upp.5:6).

Herren säger att Han aldrig kan glömma oss, sina barn som Han återlöst: *"Se, på mina händer har jag upptecknat dig"* (Jes. 49:16). Där har vi vår frälsning. *"Straffet var lagt på Honom för att vi skulle få frid, och genom Hans sår är vi belade"* (Jes. 53:5).

Lärjungen Thomas, med det av oss ofta använda, föga smickrande, tilläggsnamnet Tvivlaren, men som egentligen kallades Tvillingen, var som sagt inte med när Jesus visade sig för de andra lärjungarna på påskdagens afton. Men åtta dagar senare, då lärjungarna återigen var samlade i samma rum, ännu en gång med låsta dörrar, framträdde Jesus igen mitt ibland dem och sade sitt *"Frid vare med er"*. Denna gång var Thomas med. Thomas fick sticka sin hand i Jesu sidosår. Nu behövde han inte tvivla längre, utan föll genast till marken och utbrast inför Jesus: *"Min Herre och min Gud!"* Ja, det är det riktiga handlandet inför Jesus. Så måste alla göra om de skall bli saliga en gång. De måste höra Jesus säga sitt *"Frid, shalom, vare med"*

er” och därvid falla framför Honom, sägandes *”Min Herre och min Gud”*.

Jesus hade vid sitt första framträdande som uppståndnen, på påskdagens afton visat lärjungarna sina sår och sagt dem *”Frid vare med er”*. Det är ju bara genom Jesu sår verklig frid kan vinnas. Verklig frid innebär ju frid med Gud p.g.a. syndernas förlåtelse genom Jesu utrunna blod. Efter detta andades Jesus på sina lärjungar, och gav dem uppdraget att lösa och binda människor i deras synder.

JESUS GER FÖRSAMLINGEN NYCKELMAKTEN

Uppgiften att lösa människor från deras synder, och binda dem i dem, är mycket speciell. Församlingen har blivit betrodd med två slags nycklar: bindenyckeln och lösenyckeln. Med bindenyckeln förvägras syndaren förlåtelse för sina överträdelser. Han förklaras vara kvar i dem och Guds vrede förblir över honom. Med lösenyckeln befrias syndaren från sin fördömvärdiga skuld och får höra att alla hans synder är förlättna i Jesu namn och blod. Dessa två nycklar skall båda brukas i och av församlingen. Men när skall det ena eller det andra utföras? Den frågan är lätt att besvara. När syndaren botfärdigt ångrar sin synd skall han förlätas, när han obotfärdigt vägrar att erkänna och överge en synd skall han bindas i den. Eftersom Jesus är en sådan stor Frälsare är ingen synd så stor att den inte kan förlätas - men ingen synd är heller så liten att den kan försvaras och bäras med in i Guds rike. Vill syndaren behålla den måste han gå förlorad. Det är församlingens skyldighet att i sådana fall uppmana syndaren att bekänna och be om förlåtelse, och om inte detta sker måste församlingen använda bindenyckeln. Syndaren förklaras då vara kvar i sin synd och stå under Guds vrede. Han utesluts naturligtvis då också från nattvardsbordet.

Men tänk vilken rikedom att i den bibliska församlingens gudstjänstinledning få bekänna sin synd och bli fullständigt förlåten! I den enskilda bikten frågar biktfadern biktbarnet: *”Tror du att min förlåtelse är Guds förlåtelse?”* och biktbarnet svarar ja. Det är en fråga, som bara står i Martin Luthers lilla katekes, inte i t.ex. den romerska ordningen. Samma sak gäller i den allmänna gudstjänsten. Prästen meddelar på Guds uppdrag förlåtelsen. Den förlåtelse som prästen utsäger är alltså Guds egen förlåtelse. Det är som om Faderns röst skulle höras från Himmelen: *”Min son, min dotter, dina synder förlätas dig”*. Det är som om Jesus skulle träda in i rummet med sin förhärligade kropp, och säga: *”Frid, shalom, vare med dig! I mina sår har du förlåtelse för dina synder”*. Det är som om den Helige Ande talade direkt till dig och sade att alla dina synder är evigt förlättna.

Men ännu får vi inte se Jesus med våra vanliga, lekamliga ögon. Vi får lita på Honom och Hans underbara löften, och äga syndernas förlåtelse genom tron.

JESUS ÄR TRONS OBJEKT, ÄNNU INTE ÅSKÅDNINGENS

Vi får leva en stund till här på jorden i tron på vår Frälsare, men sedan kommer dagen för vårt förhärligande. Ty Jesus har uppstått såsom den förste bland många bröder (Rom. 8:29). Han har gått iväg för att bereda rum för oss hos sin Fader (Joh. 14:2) och när Han kommer tillbaka skall Han uppväcka oss och göra oss lika Honom (1 Joh. 3:2), sådan Han är i sin härlighet.

Att leva i tro kan ibland vara en svår konst. Vi vill så gärna se, smaka och uppleva - inte bara blint tro. Vem vill inte likt Petrus bygga hyddor på förklaringsberget och så att säga bevara upplevelsen av Guds härlighet? Men Jesus ville inte att Hans lärjungar den gången skulle bli kvar där uppe i strålglansen. Han tog dem med sig ned från förklaringsberget till uppgifterna och plikterna bland medmänniskorna. Så gör Han också med oss. Det är inte meningen att vi skall leva i förklaringssskenet, jaga efter andliga upplevelser, utan att tryggt förtrösta på Jesus och Hans förlåtelse, vad som än sker och hur vi än känner oss.

Vi skall hålla oss till Ordet och löfterna oavsett hur vi känner. Jesus säger efter att Thomas fått se Honom och t.o.m. sticka sina händer i Hans sidosår: *”Saliga är de som tror, fastän de inte ser”* (Joh. 20:29). Låt vår bön därför bli att vi får vara sådana som inte förlitar oss på Herren endast i förklaringsstider, utan även när vi ingenting ser och ingenting känner.

Amen